

[Glistrup]

om, at udgifter til mad og drikke er rene privatudgifter.

Endvidere bedes i så fald oplyst, hvordan der forholdes med overskud fra kantinedriften, samt meddelt, hvordan overskud og underskud beregnes, herunder hvordan der ved administrationen forholdes med udgifter til lokaleleje, afskrivninger, forrentning af egenkapital etc.

Besvarelse (2/2 79):

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

I anledning af den aktuelle sag, som spørgsmålsstilleren henviser til, kan jeg oplyse, at undervisningsministeriet i december 1978 har meddelt Københavns universitet, at der ikke for tiden vil kunne ydes særskilt støtte til opretholdelse af kantiner på universiteter og højere læreanstalter.

Foranlediget af udtrykket »de studerendes *fortæring* i universitetskantinerne« finder jeg det vigtigt i den løbende debat om kantinerne at understrege, at der ikke fra nogen side har været rejst krav på tilskud til fødevarerudgifter, herunder de af spørgsmålsstilleren nævnte øl. Det, der drøftes, og som for tiden behandles i det såkaldte kantineudvalg, der er nedsat af finansministeriets administrationsdepartement, er spørgsmålet om tilskud til alle andre driftsudgifter end madudgifter, først og fremmest lønninger.

På en række kantiner, især på de statslige arbejdspladser, dækker staten allerede nu visse af driftsudgifterne, og det er mit håb, som også udtrykt af forhenværende undervisningsminister Ritt Bjerregaard i dennes svar af 5. december 1978 på medlem af folketinget Mogens Glistrups spørgsmål nr. 293 af 29. november 1978, at kantinedriften på uddannelsesinstitutionerne på længere sigt, når kantineudvalget har afsluttet sit arbejde, billiggøres i det omfang, der er økonomisk mulighed herfor.

I modsætning til spørgsmålsstilleren finder jeg det nemlig på ingen måde oprørende, at det offentlige bidrager til at billiggøre de uddannelsessøgendes kantinemåltider.

Til *handelsministeren* (26/1 79) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Agter ministeren at foretage en lovændring i egnsudviklingsloven, så det forhin-

dres, at hjælp til firmaer via egnsudviklingsloven bliver brugt til at skabe ledighed i firmaets fraflytningsområde?«

(Spm. nr. 541).

Begrundelse.

Egnsudviklingsloven blev til i en tid med høj beskæftigelse. Derfor var der mulighed for andet arbejde for dem, der blev ledige ved en firmaflytning. Denne forudsætning er i dag ændret på grund af den store ledighed. Dette ses klart af eksemplet firmaet Mayland, der flytter en del af produktionen via egnsudviklingshjælp. De, der bliver ledige herved, må så modtage arbejdsløshedsunderstøttelse. Det kan vel næppe have været meningen med egnsudviklingsloven.

Besvarelse (2/2 79):

Handelsministeren (Arne Christiansen):

En ændring af egnsudviklingsloven vil ikke være påkrævet for at opnå det nævnte formål. Støtte til udflytning fra ikke-egnsudviklingsområder er praktisk taget ophørt, hvilket fremgår af de senere års beretninger fra Egnsudviklingsrådet. Dette skyldes ikke blot, at der for tiden fremkommer meget få ansøgninger om projekter af denne art, men tillige, at Egnsudviklingsrådet – som også fremhævet i rådets beretninger – under den økonomiske afmatningsperiode har været særdeles tilbageholdende med at finansiere projekter, der indebærer overflytning af produktion og beskæftigelse fra andre danske lokaliteter.

Det vil på den anden side ikke være ønskeligt ved lovændring at skabe så usmidige regler, at rådet helt afskæres fra at yde egnsudviklingsbistand, når der i særlige tilfælde måtte fremkomme ansøgninger, hvor udflytning selv under de nuværende forhold vil være velbegrundet.

Udflytning medfører ikke nødvendigvis nedlæggelse af arbejdspladser. Den kan være fremkaldt af, at der pladsmæssigt ikke er udvidelsesmuligheder dér, hvor virksomheden hidtil har været lokaliseret, og det kan være en forudsætning for at bevare en afdeling på stedet, at en ekspansion finder sted andetsteds i landet. Der kan også forekomme tilfælde, hvor en begrænset – og måske midlertidig – reduktion i antallet af arbejdspladser